

Павел говори на народа

Ключови стихове: „И той каза: Богът на нашите бащи те е избрал, за да познаеш Неговата воля, да видиш Праведния и да чуеш гласа от устата Му. Защото ти ще бъдеш Негов свидетел пред всички хора за това, което си видял и чул.“
Деяния на апостолите 22:14,15

Избрани стихове:
Деяния на апостолите 22:1-21

В днешния урок чуваме апостол Павел да разказва пред своите еврейски братя в Ерусалим за преживяването на своето обръщане към Христос по пътя за Дамаск. Божият избор на Саул от Тарс, чието име по-късно е променено на Павел, озадачи учениците на Господа, когато това се случи. Между водачите на ранната църква и Саул съществуваше открита враждебност, защото те го познаваха единствено като гонител на християните. Те не осъзнаваха, че мястото на раждането му, образованието му и произходът му го бяха подготвили за специалната му мисия сред езичниците. Той беше римски гражданин, добре образован, дълбоко религиозен и произхождаше от фарисейско семейство. Той беше ревностен по отношение на Закона и Божиите обещания към Израил. (Деяния на апостолите 26:2-5; Филипяни 3:4-6) Той не беше злонамерен, както го

възприемаше ранната църква – което е разбираемо –, а искрен и благочестив в действията си. Вярвайки, че християните се противопоставят на Мойсеевия закон, Саул ги преследваше с чиста съвест.

Тъй като Павел беше искрен, но духовно заслепен, Господ го спря, за да може да промени курса си. Ревността му беше пренасочена от преследване на църквата към служение на Христос и Неговите последователи. Това не беше обратът на един покварен човек, а поправянето на един честен човек. Бог сега щеше да го назначи като идеално подходящ да проповядва евангелското послание както на юдеите, така и на езичниците.

Бог не налага вярата на никого, а разкрива Своята Истина пред честните сърца. Саул беше сгрешил в преценката си, но беше прав в намерението си, затова Господ му отвори очите. Павел разказва, че по пътя за Дамаск ярка светлина от небето го обгърна и той падна, ослепял. Тогава чу: „Савле, Савле, защо Ме гониш?“ Когато попита кой говори, дойде отговорът: „Аз съм Исус от Назарет, Когото ти гониш.“ (Деяния на апостолите 22:6-8) Това показва колко тясно Христос се идентифицира със Своя народ. Да ги гониш, означава да гониш Него. Тази Истина трябва да ръководи поведението ни спрямо всеки член на тялото на Христос.

Саул веднага попита: „Какво да направя, Господи?“ (Деяния на апостолите 22:10) Това беше пълно предаване на волята му. Щом разбра истината за Христос, той беше готов да

отдаде живота си за Него. Същият отговор трябва да характеризира вярващите днес. Онези, които някога са били заслепени от заблуда, но са искрени, трябва да отговорят на истината с благодарност, ревност и живот, посветен на служение.

Господ изпрати Саул в Дамаск, където Анания, уважаван и благочестив ученик, научи, че този новоповярвал е бил специално избран да разпространява името на Христос пред езичниците, царете и Израил – и да страда заради това призвание. Саул не беше видял Христос в пълната Му божествена слава, но видя достатъчно, за да знае с увереност, че Исус е възкръснал и е прославен. (Деяния на апостолите 22:11-13) Анания беше този, който изрече думите от днешните ключови стихове на Саул, като го насочи към мисията му да проповядва Евангелското послание като „свидетел пред всички хора“.

Павел беше верен свидетел на това, което беше видял и чул. Същото трябва да важи и за нас. Първо трябва сами да разберем Истината, преди да можем да я споделим вярно с другите. Както Павел, нека се уповаваме на Божиата воля, докато свидетелстваме за евангелското послание.